

PÓST- OG FJARSKIPTASTOFNUN

Ákvörðun nr. 20/2016

Umsókn Félags heyrnarlausra um að myndsímatúlkun falli undir reglur um alþjónustu samkvæmt lögum um fjarskipti

I

Erindið

Með bréfi, dags. 23. ágúst 2016, barst Póst- og fjarskiptastofnun (hér eftir PFS) umsókn frá Félagi heyrnarlausra um framlag úr jöfnunarsjóði alþjónustu vegna myndsímatúlkunar sem félagið hélt fram að félli undir reglur um alþjónustu.

Nánar tiltekið kom fram:

„Með vísan til VI. kafla laga nr. 81/2003 um fjarskipti sækir Félag heyrnarlausra hér með um fjarskiptaþjónustu vegna heyrnarlausra. Um er að ræða myndsímatúlkun sem veit væri frá klukkan 7:30 til 16:30 alla virka daga. Vísað er til hjálagðrar kostnaðaráætlunar Samskiptamiðstöðvar heyrnarlausra sem hefur veitt myndsímatúlkun allt frá árinu 2009. Hefur sú þjónusta verið greidd af fjárveitingu sem mennta- og menningarmálaráðuneytið hefur lagt fram til endurgjaldslausrar túlkaþjónustu í daglegu lífi.

Á meðan Landsíminn starfaði var rekinn á þeirra vegum textasímamiðstöð sem sá um fjarskiptaþjónustu vegna heyrnarlausra. Síminn tók við starfsemi textasímamiðstöðvarinnar þegar Landsíminn var seldur en hætti að veita textasímaþjónustu um mitt ár 2012. Frá þeim tíma hafa fjarskiptafyrirtæki ekki veitt sérstaka fjarskiptaþjónustu vegna heyrnarlausra. Textasímaþjónustan fólst í því að heyrnarlaus gat hringt í gegnum textasíma í textasímamiðstöð sem var milliliður í samskipum heyrnarlausra og heyrandi. Byggðu þau samskipti alfarið á íslensku, þ.e. heyrnarlaus skrifaði texta í sérstakan textasíma sem starfsmaður Símans las upp fyrir þriðja aðila (heyrandi). Þetta fyrirkomulag nýttist heyrnarlausum með takmörkuðum hætti þar sem samskiptin voru á riðaðri íslensku, en íslenskt táknmál er fyrsta mál heyrnarlausra. Einnig eiga margir heyrnarlausir erfitt með að tjá sig á

skrifaðri íslensku, sér í lagi þeir sem ólust upp þegar svokallaðri talmálsstefnu var fylgt í kennslu heyrnarlausra, sbr. skýrslu Vismálanefndar frá árinu 2009.

Á árinu 2009 hófust tilraunir með myndsímatúlkun hjá Samskiptamiðstöð heyrnarlausra. Myndsímatúlkun fer þannig fram að heyrnarlaus hringir í gegnum skype í myndsímatúlk sem hringir áfram í þann sem heyrnarlaus ætlar að tala við og táknmáls túlkur túlkar samskiptin milli heyrnarlausra og aðilans (heyrandi). Með þessum hætti geta heyrnarlausir átt óhindruð samskipti við t.d. heilbrigðisstarfsmenn og ýmsa þjónustuaðila á íslensku táknmáli. Kostnaður vegna þjónustunnar hefur fram til þess verið tekin af fjármagni sem mennta- og menningarmálaráðuneytið leggur fram til endurgjaldslausar túlkþjónustu í daglegu lífi og haft þau áhrif að að féð sem ætlað er í þá túlkþjónustu dugir ekki út árið.

Í janúar árið 2010 var farið að veita myndsímatúlkun reglulega og frá þeim tíma hefur eftirspurn aukist verulega. Í dag er veitt myndsímatúlkun að jafnaði 26 klst. á viku. (sjá fylgiskjal). Sá tímafjöldi er að mati Félags heyrnarlausra ekki fullnægjandi. Hafa félaginu borist fjöldi ábendinga félagsmanna um að biðtími eftir myndsímatúlkun sé óásættanlegur og opnunartími og takmarkaður. Miðað við opnunartíma í daga geta t.d. heyrnarlausir ekki tilkynnt um forföll í vinnu eða barna sinna í skóla með nægum fyrirvara.

Félag heyrnarlausra telur að skýra megi aukna eftirspurn eftir myndsímatúlkun m.a. með breyttu fyrirkomulagi á þjónustu. Þjónusta í gegnum síma hefur vaxið með tilkomu þjónustuvera hjá opinberum aðilum sem og einkaaðilum. Sem dæmi má nefna þjónustu sveitarfélaga, Tryggingarstofnun, Vinnumálastofnun og fjármálafyrirtæki eins og bankar og tryggingarfélag. Þá fer svo til öll tímabókun hjá heilbrigðisstofnunum og sjúkrahúsum í gegnum síma. Myndsímatúlkun er því forsenda þess að heyrnarlausir hafi aðgang að nútíma velferðarþjónustu og ýmsri lögbundinni þjónustu sem einkaaðilar veita. Myndsímatúlkun hefur mikilvæga þýðingu fyrir þátttöku heyrnarlausra í atvinnulífinu og er einnig forsenda þess að þeir geti sinnt hlutverki sínu sem t.d. foreldrar.

Eins og frammar greinir hefur kostnaður vegna myndsímatúlkunar verið greiddur af fjármagni sem ætlað er til endurgjaldslausar túlkþjónustu. Félag heyrnarlausra lítur svo á að sú þjónusta sem hér er um að ræða, myndsímatúlkun, falli undir alþjónustu. Í 3. mgr. 19. gr. laga nr. 81/2003 segir að til alþjónustu teljist m.a. talsímaþjónusta, handvirk þjónusta og þjónusta við öryrkja eða notendur með sérstakar þjóðfélagsþarfir og gagnaflutningsþjónusta með 128 kb/s flutningsgetu. Hugtakið alþjónusta er nánar skýrt í 6.tölul. 1. mgr. 3. gr. laganna en þar segir um alþjónustu: „*Afmarkaðir þættir fjarskipta af tilteknum lágmarksgæðum sem boðnir eru öllum notendum á viðráðanlegu verði, óháð landfræðilegri staðsetningu þeirra.*“ Í reglugerð nr. 1356/2007 um alþjónustu á sviði fjarskipta er í 4. gr. taldar upp tegundir alþjónustu. Samkvæmt 3. tölul. 4. gr. telst þjónusta við öryrkja eða notendur með sérstakar þjóðfélagsþarfir undir alþjónustu.

Félag heyrnarlausra vekur jafnframt athygli á ákvæðum laga nr. 61/2011 um stöðu íslenskrar tungu og íslensk táknmáls en í 1. mgr. 3. gr. laganna segir að íslenskt

táknmál sé fyrsta mál þeirra sem þurfa að reiða sig á það til tjáningar og samskipta og barna þeirra. Í 1. málsl. 1. mgr. 13. gr. segir: „Ríki og sveitarfélög skulu tryggja að allir sem þess þurfa eigi kost á þjónustu á íslensku táknmáli.“ Jafnframt segir í 2. mgr. 13. gr. að íslenskt táknmál sé jafnréttihátt íslensku sem tjáningarform í samskiptum manna á milli og er óheimilt að mismuna mönnum eftir því hvort málið þeir nota.

Einnig má nefna að á Norðurlöndum eru reknar símatúlkamiðstöðvar t.d. í Svíþjóð (s. formedlingstjansterna) sem veitir myndsímatúlkun. Er sú stafsemi fjármögnuð af Post- och telestyrelsen (PTS) í Svíþjóð. (sjá SOU 2011:83).

Að framansögðu lítur Félag heyrnarlausra svo á að sú þjónusta sem Samskiptamiðstöð heyrnarlausra hefur veitt á undanförunum árum í formi myndsímatúlkunar falli undir alþjónustu, sbr. lög nr. 81/2003 og að fjármagna eigi þá þjónustu í samræmi við ákvæði þeirra laga. Á hinn bóginn leggur félagið áherslu á að myndsímatúlkun verði áfram í faglegru umsjón Samskiptamiðstöðvar heyrnarlausra sem er eina stofnun landsins sem starfar á grundvelli íslensks táknmáls og hefur yfir að ráða þekkingu til að veita myndsímatúlkun.

Samkvæmt hjálagðri kostnaðaráætlun Samskiptamiðstöðvar er áætlaður kostnaður við rekstur myndsímatúlkunar, miðað við 55 klst. á viku, tæplega 14,5 milljónir.“

II.

Málsmeðferð

Með tilkynningu á heimasíðu stofnunarinnar (www.pfs.is), dags. 7. september 2016, upplýsti stofnunin um að Félag heyrnarlausra hefði sent inn erindi þar sem félagið fer fram á að Myndsímatúlkun falli undir reglur um alþjónustu samkvæmt lögum um fjarskipti og eigi þjónustan þess vegna að vera fjármögnuð í samræmi við ákvæði þeirra laga.

Vegna þess að ekki hafði reynt áður á það álitaefni um hvort að táknmálstúlkun í gegnum myndsíma gæti verið hluti af þeim þeirri þjónustu sem tilheyrði alþjónustu kallaði PFS eftir athugasemdum allra hagsmunaaðila um umsókn/kröfu Félags heyrnarlausra. Eingöngu var beðið um sjónarmið varðandi það hvort Félag heyrnarlausra ætti þessi tilteknu réttindi samkvæmt lögum um fjarskipti sem félagið heldur fram.

Árlegur kostnaður við rekstur myndsímatúlkunar, miðað við þjónustu í 55 klst. á viku var áætlaður tæplega 14,5 milljónir.

Jafnframt upplýsti PFS um að ef niðurstaðan yrði sú að félagið ætti þennan rétt kæmu nokkrir möguleikar til greina um framhald málsins, t.d. hvort fara eigi í útnefningarferli eða í útboð á þjónustunni. PFS myndi hafa samráð við markaðinn um alla þessa þætti þegar og ef ástæða til þess kæmi.

Athugasemdir skyldu berast fyrir 7. október 2016. Engar athugasemdir bárust frá mögulegum hagsmunaaðilum við erindi Félags heyrnarlausra.

Með bréfi, dags. 30. nóvember 2016, var Félagi heyrnarlausra send drög að fyrirhugaðri ákvörðun PFS og félaginu gefinn kostur á að koma að frekari sjónarmiðum í málinu. Frestur til þess var gefinn til 14. desember 2016. Engar athugasemdir bárust innan settra tímarmarka né var ósk um lengri frest sett fram af hálfu félagsins.

III. Niðurstaða

1.

Almennt

Við afnám einkaréttar á fjarskiptaþjónustu og stofnun samkeppnismarkaðar var litið á alþjónustu sem eitt af lykilatriðum við að tryggja að markaðurinn þjónaði öllum landsmönnum jafnt, að því er varðaði tiltekna lágmarksþjónustu sem hið ríkisrekna fjarskiptafyrirtæki hafði tekið að sér að gera og í sumum tilvikum án þess að slík þjónusta stæði undir sér á markaðsforsendum. Þjónusta við öryrkja og hópa með sérstakar þjóðfélagsþarfir var eitt af þeim atriðum sem tiltekin voru í regluverkinu, sbr. 3. gr. 19. gr. laga um fjarskipti nr. 19/2003.

Eins og fram kemur í umsókn Félags heyrnarlausra hvíldi þessi skylda á Símanum og þar áður Landssíma Íslands hf. á að veita öryrkjum aðgang að fjarskiptaþjónustu. Aðgangurinn var einkum veittur í gegnum svokallaða Telex- þjónustu, sem lögð var niður árið 2012, en sú þjónusta þótti undir það síðasta ekki standast nútímakröfur og var reyndar lítið notuð undir lokin.

Í ákvörðun PFS nr. 25/2007, sbr. einnig ákvörðun PFS nr. 32/2011, var skyldan til að veita öryrkjum og notendum með sérstakar þjóðfélagsþarfir orðuð með eftirfarandi hætti:

„Með vísun til 1. mgr. 20. gr., sbr. 19. gr. laga um fjarskipti nr. 83/2003 eru Síminn hf. og Já upplýsingaveitur ehf. útnefnd með skyldu til að veita öryrkjum og notendum með sérstakar þjóðfélagsþarfir þá þjónustu sem fellur undir alþjónustu. Útnefningin nær til landsins alls. Fyrirtækin skulu verða við öllum sanngjörnum kröfum hagsmunasamtaka öryrkja sem leitast við að jafna aðgang félagsmanna þeirra að þeirri þjónustu sem fellur undir alþjónustu.“

Með ákvörðun PFS nr. 30/2013, var þessi skylda hins vegar felld niður, enda í raun ekki nein ástæða til að viðhalda henni sérstaklega gagnvart Símanum umfram aðra aðila á markaði, sbr. þá þróun sem orðin var á markaðnum, samkeppni og fjölbreytni þeirrar þjónustu sem í boði var. Jafnframt var stofnuninni ekki kunnugt um að vöntun væri á markaðnum á ýmsum sérhæfðum notendabúnaði, en þær kvaðir sem helst hafa verið lagaðar á í Evrópu snúast yfirleitt um aðgengi að sérhæfðum notendabúnaði og eða skyldu til að reka svokallaða telex-þjónustu, sem lögð var niður árið 2012, eins og áður hefur komið fram.

2.

Gildandi kvaðir innan alþjónustu á Íslandi.

Tvö fyrirtæki bera alþjónustuskyldur á sviði fjarskipta í dag, þ.e. Míla ehf. og Neyðarlínan ohf.

Með ákvörðun PFS nr. 30/2013, var sú skylda lögð á Mílu ehf. um að veita aðgang að tengingu við almenna fjarskiptanetið. Skyldan á Mílu ehf. var síðan endurnýjuð með ákvörðun PFS nr. 4/2016. Samkvæmt henni ber Mílu að útvega og viðhalda aðgangi að tengingu lögheimila og vinnustaða við almenna fjarskiptanetið um nettengipunkt. Útnefningin tekur til landsins alls, en Mílu er þó heimilt að sækja um undanþágu ef tiltekin skilyrði eru fyrir hendi.

Með ákvörðun PFS nr. 30/2013 voru felldar niður þær skyldur að veita aðgang að talsímaþjónustu, aðgang að gagnaflutningsþjónustu, rekstur almennings síma og þjónusta við öryrkja eða notendur með sérstakar þjóðfélagsþarfir. Í ákvörðunarorðum áskildi PFS sér rétt til að taka ákvörðunina upp á ný ef aðstæður breyttust. Þar voru nefnd sem dæmi að ný lög yrðu sett og/eða að breytingar yrðu gerðar á reglugerð um alþjónustu nr. 1356/2007 sem gætu valdið því nauðsynlegt yrði að endurskoða málið. Að mati PFS er þessi almenni fyrirvari enn í fullu gildi.

Með ákvörðun PFS nr. 17/2009 framlengdi stofnunin alþjónustuskyldur Neyðarlínunnar ohf. um aðgang að neyðarþjónustu og svörun neyðarsímtala. Skyldi útnefningin gilda á meðan Neyðarlínan væri með samning við innanríkisráðuneytið um rekstur vaktstöðvar samræmdrar neyðarsímsvörunar.

3.

Yfirlit yfir kvaðir í Evrópu

Ráðgjafafyrirtækið Cullen heldur utan um þær alþjónustukvaðir sem lagðar hafa verið á fjarskiptafyrirtæki í Evrópu og þá yfirleitt fyrrum einkaréttarhafa. Kvöðin er alltaf almennt orðuð (e. „Measures for disabled“), með hliðstæðum hætti og gert var hér á landi, áður en kvöðin var aflögð.

Sú þjónusta sem yfirleitt hefur verið talin falla hér undir er t.d. telex-þjónusta, sem lögð var hér niður árið 2012 og ýmis sérhæfður notendabúnaður til að gera hinum ýmsu hópum öryrkja mögulegt að notast við hefðbundinn fjarskipti í samskiptum sín á milli. Ekki er hins vegar hægt að finna dæmi um það, að lögð hafi verið sú kvöð á fjarskiptafyrirtæki á markaði, að starfrækja túlkþjónustu/myndsímatúlkun í gegnum Skype sem fjarskiptamarkaðurinn myndi síðan fjármagna í gegnum jöfnunarsjóð alþjónustu.

Hvað varðar tilvísun Félags heyrnarlausra í það fyrirkomulag sem er í Svíþjóð. Þá er Post- og telestyrelsen (PTA) í Svíþjóð, einungis umsjónaraðili við að bjóða út þjónustuna og fylgist með að hún sé veitt í samræmi við þann samning sem gerður er. Þjónustan er hins vegar að öllu leyti fjármögnuð af sænska ríkinu, í gegnum almenna skattheimtu, en ekki af fjarskiptamarkaðnum í gegnum jöfnunarsjóð alþjónustu, eins og hér er farið fram á að gert sé.

4.

Drög að nýrri tilskipun

Í nýbirtum drögum að nýjum reglupakka fyrir fjarskipti innan EB er lögð til sú breyting á alþjónustuhugtakinu, að það taki aðeins til talsímaþjónustu sem og skyldu til að útvega aðgangi að nothæfum internetaðgangi.

Samkvæmt drögnum er þannig t.d. öllum sérreglum sem varða þjónustu við öryrkja eða hópa með sérstakar þjóðfélagsþarfir sleppt. Í stað þess eiga að koma almennar reglur sem öll fjarskiptafyrirtæki eiga að hlíta til að jafna aðgang m.ö.o. ekki er gert ráð fyrir að lagðar verði kvaðir á fjarskiptafyrirtækin, sambærilegar við þær sem áður tíðkuðust, t.d. telex-þjónusta. Þróunin virðist því almennt stefna í þá átt að draga úr sértækum kvöðum á markaðnum en eftirláta markaðinum almennt að anna þeirri eftirspurn sem kann að skapast á markaðinum.

Jafnframt er lagt til að jöfnunarsjóður alþjónustu verði lagður niður en í stað þess er gert ráð fyrir að ríkin fjármagni þær alþjónustukvaðir sem kunna að vera lagðar á markaðinn sem og mögulega ósanngjarna byrði vegna þeirra. Ef hinnar nýju reglur verða samþykktar munu fjarskiptafyrirtæki á markaði ekki lengur fjármagna þær kvaðir sem lagðar eru á markaðsaðila undir merkjum alþjónustu sem teljast ósanngjarnar í skilningi fjarskiptalaga. Í staðinn myndu ríkið og/eða opinberir sjóðir sjá um að fjármagna kvaðir vegna alþjónustu.

5.

Myndsímatúlkun

Í umsókn Félags heyrnarlausra er farið fram að táknmálstúlkun verði felld undir alþjónustu hugtakið í fjarskiptalögum með þeim réttaráhrifum að reglur um fjármögnun alþjónustu eigi við og þjónustan þ.a.l. fjármögnuð úr jöfnunarsjóði alþjónustu.

Þjónustunni er lýst með eftirfarandi hætti í umsókn félagsins:

„Á árinu 2009 hófust tilraunir með myndsímatúlkun hjá Samskiptamiðstöð heyrnarlausra. Myndsímatúlkun fer þannig fram að heyrnarlaus hringir í gegnum skype í myndsímatúlk sem hringir áfram í þann sem heyrnarlaus ætlar að tala við og táknmálstúlk samskiptin milli heyrnarlausra og aðilans (heyrandi). Með þessum hætti geta heyrnarlausir átt óhindruð samskipti við t.d. heilbrigðisstarfsmenn og ýmsa þjónustuaðila á íslensku táknmáli.“

Jafnframt bendir félagið á að hin aukna eftirspurn eftir þjónustunni helgist m.a. af því að þjónusta í gegnum síma hefur vaxið með tilkomu þjónustuvera hjá opinberum aðilum sem og einkaaðilum, s.s. þjónusta sveitarfélaga, Tryggingarstofnunar, Vinnuálastofnunar o. fl. Þá fari svo til öll tímabókun hjá heilbrigðisstofnunum og sjúkrahúsum í gegnum síma.

Lítur félagið því svo á að sú þjónusta sem hér um ræðir, myndsímatúlkun, falli undir alþjónustu. Í 3. mgr. 19. gr. laga nr. 81/2003 segir að til alþjónustu

Póst- og fjarskiptastofnun getur fallist á það með Félagi heyrnarlausra, að myndsímatúlkun er mikilvæg til að félagsmenn geti sótt sér ýmsa opinbera þjónustu og/eða bætt samskipti við vinnuveitendur eða ýmsa einkaaðila. Jafnframt er ljóst að sú þjónusta sem hér um ræðir mun aldrei verða veitt á venjulegum markaðsforsendum, heldur munu opinberir aðilar ávallt þurfa að stíga hér inn í, með einum eða öðrum hætti, til að tryggja að þjónustan verði veitt. En af umsókninni má ráða að sú myndsímatúlkun sem nú er veitt hafi í raun ekki fasta lögbundna fjármögnun heldur sé um að ræða einhliða ákvörðun menntamálaráðuneytisins að fjármagna þjónustuna með þeim hætti sem nú er gert.

Samkvæmt 1. mgr. 19. gr. fjarskiptalaga eiga allir notendur rétt á alþjónustu, óháð staðsetningu.

Í 2. mgr. 19. gr. laganna er kveðið á um heimild til handa PFS til að leggja kvöð á fjarskiptafyrirtæki, um alþjónustu, ef slíkt er nauðsynlegt til að tryggja fullnægjandi fjarskiptaþjónustu á sanngjörnum kjörum, enda sé þjónustunni ekki viðkomið ef einungis er tekið mið af viðskiptasjónarmiðum.

Tegundir fjarskiptaþjónustu sem falla undir alþjónustu eru síðan talin upp í 3. mgr. 19. gr. sú upptalning sem hér skiptir máli er „þjónusta við öryrkja eða notendur með sérstakar þjóðfélagsþarfir“

Ráðherra setur reglugerð um alþjónustu og er hún nr. 1356/2007, um alþjónustu á sviði fjarskipta. Í 3. gr. reglugerðarinnar er tilgengi alþjónustu lýst með eftirfarandi hætti:

„Megintilgangur með alþjónustu er að tryggja jafnvægi milli markaðar, sem opnaður hefur verið fyrir samkeppni, og almenningsþarfa fyrir lágmarksfjarskiptaþjónustu með ákveðnum gæðum og á verði sem miðað við aðstæður í þjóðfélaginu telst viðráðanlegt. Þannig að allir notendur óháð staðsetningu hafa aðgang að slíkri lágmarksþjónustu með þeim undantekningum sem leiðir af fjarskiptalögum.“

Í 4. gr. reglugerðarinnar eru talin upp þær tegundir þjónustu sem falla undir alþjónustu, í regluverkinu hér á landi, en þær eru:

1. „almenn talsímaþjónusta
2. aðstoð talsímavarðar (handvirk þjónusta)
3. þjónusta við öryrkja eða notendur með sérstakar þjóðfélagsþarfir
4. gagnaflutningsþjónusta með 128 Kb/s flutningsgetu
5. aðgangur að neyðarþjónustu og svörun neyðarsímtala
6. aðgangur að símaskrá og aðgangur að upplýsingaþjónustu um símanúmer.“

Jafnframt er PFS heimilt að leggja kvaðir á fjarskiptafyrirtæki um að setja upp og starfrækja almenningssíma.

Eins og sjá má af ofangreindri upptalningu er ekki að finna dæmi um að myndsímatúlkaþjónusta hafi hingað til verið talin „þjónusta við öryrkja eða notendur með sérstakar þjóðfélagsþarfir“ og þar með sem hluti af alþjónustuhugtakinu, sbr. 3. mgr. 19. gr. laga um fjarskipti nr. 19/2003.

Sú þjónusta sem talin hefur verið falla hér undir er Telex-þjónusta sem áður hefir verið vikið að, ýmiss sérhæfður notendabúnaður, sem auðveldar öryrkjum að nýta sér fjarskiptaþjónustu. Jafnframt hafa blindir átt kost á ókeypis hringingum inn í 118, svo eitthvað sé nefnt. PFS finnur hins vegar engin fordæmi erlendis um, að sambærileg þjónusta og hér er farið fram á hafi verið felld undir alþjónustu, og þar með reglur um fjármögnun alþjónustu samkvæmt lögum um fjarskipti.

Á sama hátt hefði innanríkisráðuneytið þurft að kveða skýrt á um það í 4. gr. reglugerðar um alþjónustu, ef ætlunin hefði verið að myndsímatúlkun félli undir reglur um alþjónustu og þá um

leið reglur laganna um fjármögnun þjónustunnar í gegnum jöfnunarsjóð alþjónustu, sbr. 21 og 22. gr. laga um fjarskipti nr. 81/2003. Er þá einnig horft til þess að túlkajónusta með þeim hætti sem lýst er fellur ekki undir hefðbundna þjónustu sem fjarskiptafyrirtæki sinntu fyrir afnám einkaréttar, sbr. t.d. upplýsingarþjónusta um símanúmer, sem talin var hluti af hefðbundinni fjarskiptaþjónustu hér áður fyrr og sem slík hluti af alþjónustumenginu innan EES.

Þó að hér sé ekki um miklar fjárhæðir að ræða, 14.5 millj. kr. á ári, verður slík kvöð, sem ekki eru fordæmi fyrir, ekki lögð á fjarskiptafyrirtæki hér á landi, án skýrar lagaheimildar um að slík þjónusta tilheyrir alþjónustuhugtakinu eins og það hefur verið skýrt hingað til og/eða að ráðherra taki ákvörðun um að fella þessa þjónustu undir alþjónustuhugtakið, sbr. 4. gr. reglugerðar um alþjónustu nr. 1356/2007, með hliðstæðum hætti og gert var um aðgang að neyðarþjónustu og svörun neyðarsímtala.

Með vísun til ofangreinds hafnar Póst- og fjarskiptastofnun því að myndsiðmatúlkun falli undir „þjónusta við öryrkja og notendur með sérstakar þjóðfélagsþarfir“ og þar með undir hugtakið alþjónusta, sbr. 3. mgr. 19. gr. laga um fjarskipti nr. 81/2003.

Ákvörðunarorð

Kröfu Félags heyrnalausra um að myndsiðmatúlkun falli undir „þjónusta við öryrkja og notendur með sérstakar þjóðfélagsþarfir“ og þar með undir hugtakið alþjónusta, sbr. 3. mgr. 19. gr. laga um fjarskipti nr. 81/2003 er hafnað.

Ákvörðun þessi er kæránleg til úrskurðarnefndar fjarskipta- og póstmála, sbr. 13. gr. laga nr. 69/2003, um Póst- og fjarskiptastofnun. Kæran skal berast úrskurðarnefnd innan fjögurra vikna frá því viðkomandi var kunnugt um ákvörðun Póst- og fjarskiptastofnunar. Um kostnað vegna málskots fer samkvæmt 5. mgr. 13. gr. sömu laga, auk þess sem greiða ber sérstakt málskotsgjald að upphæð kr. 150.000, skv. 6. gr. reglugerðar nr. 36/2009 um úrskurðarnefnd fjarskipta- og póstmál.

Reykjavík, 16. desember 2016

Hrafnkell V. Gíslason

Friðrik Pétursson